

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 622/2017-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. marca 2018 v senáte zloženom predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Ladislava Orosza a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti STAVEX TOP, s. r. o., Radoľa 436, zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca, ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 214/2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti STAVEX TOP, s. r. o., na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 214/2009 p o r u š e n é b o l i .

2. Obchodnej spoločnosti STAVEX TOP, s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti STAVEX TOP, s. r. o., trovy konania v sume 363,79 € (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet JUDr. Ladislava Ščuryho, Mierová 1725, Čadca, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 622/2017-16 z 12. októbra 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť obchodnej spoločnosti STAVEX TOP, s. r. o. (ďalej len „s'ťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 214/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo s'ťažnosti a z vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že s'ťažovateľka je ako žalobkyňa účastníčkou konania o zaplatenie 10 870 € z titulu odmietnutia poistného plnenia žalovaným, ktorým je poisťovňa KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Žaloba bola

okresnému súdu podaná 11. septembra 2009 a napadnuté konanie nebolo v čase podania sťažnosti pred ústavným súdom právoplatne skončené.

Sťažovateľka uviedla, že okresný súd spôsobil v napadnutom konaní viacero prietáhov a v jej prípade nejde o zložitú vec.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti STAVEX TOP, s. r. o., so sídlom 023 36 Radoľa 436, IČO: 36429805 na prerokovanie bez zbytočných prietáhov podľa 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb/214/2009 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva spoločnosti STAVEX TOP, s. r. o. so sídlom 023 36 Radoľa 436, IČO: 36429805 finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- € ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré je povinný zaplatiť porušovateľ do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania...“

Okresný súd sa k prijatej sťažnosti sťažovateľky vyjadril prípisom sp. zn. 1 SprV 68/2017 z 31. júla 2017, v ktorom zákonná sudkyňa uviedla, že *„považuje svoje konanie v danej právnej veci, ako konanie priebežného s vykonávaním mnohých procesných úkonov, avšak tieto nespôsobovali prietahy v konaní ako ich namieta veriteľ sťažovateľ“*.

Okresný súd pripojil k vyjadreniu k sťažnosti aj prehľad dosiaľ vykonaných procesných úkonov priebehu napadnutého konania:

„Žaloba bola na súd doručená dňa 11. 09. 2009.

Súd uznesením zo dňa 10. 12. 2009 vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k žalobe v lehote 15 dní.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 22. 01. 2010. Vyjadrenie žalovaného bolo zaslané prípisom zo dňa 26. 01. 2010 na vyjadrenie žalobcovi v lehote 10 dní.

Žalobca sa vyjadril podaním doručeným súdu dňa 18. 02. 2010, ktoré bolo zaslané na vedomie žalovanému dňa 26. 02. 2010.

Súd výzvou zo dňa 28. 02. 2012 vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu.

Súd dňa 16. 07. 2012 vytýčil termín pojednávania na deň 24. 10. 2012.

Pojednávanie dňa 24. 10. 2012 bolo odročené na deň 18. 02. 2013, nakoľko strany sporu navrhli, aby im bol poskytnutý priestor pre zmierovacie konanie.

Dňa 26. 11. 2012 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu k pojednávaniu zo dňa 24. 10. 2012.

Dňa 30. 01. 2013 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného.

Dňa 18. 02. 2013 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené za účelom vypočutia svedka na deň 15. 04. 2013.

Dňa 01. 02. 2013 žalobca súdu doručil listinné dôkazy.

Dňa 15. 04. 2013 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

Dňa 19. 04. 2013 bolo súdu doručené vyčíslenie trov právneho zastúpenia žalobcu.

Dňa 20. 06. 2013 bolo súdu doručené odvolanie žalovaného voči rozsudku.

Žalobca bol vyzvaný na vyjadrenie sa k odvolaniu výzvou zo dňa 16. 07. 2013.

Súd uznesením zo dňa 16. 07. 2013 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie.

Dňa 12. 08. 2013 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného.

V období od 02. 09. 2013 do 18. 06. 2014 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave. Následne bolo dňa 24. 06. 2014 vypravené uznesenie Krajského súdu v Bratislave na doručenie stranám sporu.

Súd dňa 13. 08. 2014 vytýčil termín pojednávania na deň 26. 11. 2014.

Dňa 26. 11. 2014 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že žalovanému bola uložená povinnosť doručiť súdu riadny návrh na pribratie znalca do konania spolu s otázkami na znalca.

Dňa 26. 11. 2014 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu vo veci samej.

Dňa 05. 12. 2014 bol súdu doručený návrh žalovaného na pribratie súdneho znalca.

Na základe Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce na rok 2015 bol spis zn. 26 Cb/214/2009 prerozdelený z oddelenia zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ] a dňa 11. 02. 2015 bol pridelený na prejednanie a rozhodnutie novej zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ].

Dňa 26. 03. 2015 súd vytýčil termín pojednávania na deň 25. 05. 2015.

Dňa 20. 05. 2015 bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti žalobcu na pojednávaní dňa 25. 05. 2015.

Pojednávanie dňa 25. 05. 2015 bolo odročené na neurčito za účelom ustanovenia znalca z odboru stavebníctva.

Súd uznesením zo dňa 04. 09. 2015 konanie zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za žalobu. Dňa 23. 09. 2015 bolo súdu doručené odvolanie žalobcu voči uvedenému uzneseniu. Súd uznesením zo dňa 10. 11. 2015 zrušil uznesenie o zastavení konania.

Súd uznesením zo dňa 15. 04. 2016 ustanovil znalca a uložil mu vypracovať znalecký posudok. Dňa 03. 06. 2016 bola súdu doručená žiadosť znalca o vyjadrenie sa k možnosti vypracovať znalecký posudok jeho osobou, na ktorú mu súd odpovedal listom zo dňa 08. 06. 2016. Znalec si podklady na vypracovanie znaleckého posudku prevzal dňa 28. 06. 2016. Následne znalec žiadal o možnosť pribrať konzultanta na vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 13. 10. 2016 bol súdu doručený znalecký posudok, ktorý bol zaslaný stranám sporu. Dňa 08. 11. 2016 a dňa 10. 11. 2016 boli súdu doručené vyjadrenia strán sporu k znaleckému posudku.

Súd dňa 18. 11. 2016 vytýčil termín pojednávania na deň 23. 01. 2017.

Súd dňa 23. 11. 2016 zaslal vyjadrenie žalovaného k znaleckému posudku znalcovi, aby sa k nemu vyjadril v lehote 15 dní; vyjadrenie znalca bolo súdu doručené dňa 12. 12. 2016.

Dňa 12. 12. 2016 bolo súdu doručené stanovisko žalobcu k vyjadreniu žalovaného.

Dňa 23. 01. 2017 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo následne odročené na deň 27. 02. 2017.

Dňa 01. 02. 2017 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu.

Dňa 17. 02. 2017 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného.

Dňa 27. 02. 2017 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo následne odročené na deň 30. 03. 2017.

Dňa 10. 03. 2017 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k listinnému podaniu.

Dňa 22. 03. 2017 a dňa 24. 03. 2017 boli súdu doručené stanoviská žalobcu k vyjadreniam žalovaného.

Pojednávanie vytýčené na deň 30. 03. 2017 bolo zrušené zo zdravotných dôvodov zákonnej sudkyne, nový termín pojednávania bol vytýčený na deň 04. 05. 2017.

Dňa 04. 05. 2017 sa vo veci konalo pojednávanie; súd vo veci vyhlásil rozsudok.

Dňa 22. 06. 2017 bolo súdu doručené odvolanie žalovaného voči rozsudku.

Súd uznesením zo dňa 29. 06. 2017 vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k odvolaniu.

Súd uznesením zo dňa 11. 07. 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie.“

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení, a preto ústavný súd poukazuje len na úkony uvedené v tomto vyjadrení, ktoré považuje za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovateľka zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplývala do 30. júna 2016 z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná,

d'alej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. V súčasnosti od 1. júla 2016 tieto povinnosti vychádzajú zo zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), najmä z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o žalobe sťažovateľky o zaplatenie peňažnej sumy 10 870 € z titulu odmietnutia poistného plnenia. Ústavný súd konštatuje, že v tomto prípade ide o bežnú časť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Po skutkovej stránke však možno vec hodnotiť ako skutkovo zložitejšiu, čo vyplýva z nutnosti vykonať znalecké dokazovanie.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa sama o predĺženie celkovej dĺžky napadnutého konania podstatným spôsobom nepričinila. Naopak, v čase nečinnosti okresného súdu sa dožadovala, aby tento vo veci konal a rozhodol. Na jej ťarchu však možno pripočítať odročenie pojednávania nariadeného na 23. január 2017.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty, týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

Ústavný súd konštatuje, že na celkovej dĺžke konania sa podpísala predovšetkým nečinnosť, a to najmä od 26. februára 2010 do 28. februára 2012 a od 10. novembra 2015 do 15. apríla 2016. Za neefektívnu činnosť okresného súdu možno považovať rozhodovanie okresného súdu o zastavení konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku (od 4. septembra 2015 do 10. novembra 2015). Ústavný súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že rozsudok okresného súdu č. k. 26 Cb 214/2009-165 z 15. apríla 2013 bol po podanom odvolaní nadriadeným súdom zrušený z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci a taktiež z dôvodu, že účastníkovi konania bola pred okresným súdom odňatá možnosť konať, čo sa taktiež negatívnym spôsobom prejavilo na celkovej dĺžke napadnutého konania.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd napriek záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a to vzhľadom na to, že okresný súd rozsudkom zo 4. mája 2017 rozhodol v merite veci, pričom právna vec sťažovateľky sa v súčasnosti nachádza na Krajskom súde v Bratislave, ktorý rozhoduje o odvolaní podanom proti označenému rozsudku.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadost'účinenia v sume 5 000 € „ako prostriedku na dovŕšenie ochrany porušovaných základných práv“, pričom poukazuje na dlhodobý stav právnej neistoty, keď sama nemá „reálnu možnosť ovplyvniť dĺžku prebiehajúceho konania“.

Cieľom finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'účinenia. Pri určení finančného zadost'účinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym

súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu (predovšetkým nečinnosť a neefektívnu činnosť okresného súdu v trvaní takmer troch rokov), ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (výrok 2 tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom pred ústavným súdom.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá bola 858 €, keďže ide o úkony právnej služby vykonané v roku 2016.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 143 €, t. j. spolu 286 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 8,58 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 303,16 €. Keďže advokát JUDr. Ladislav Ščury je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Podanie právneho zástupcu sťažovateľky z 30. januára 2018, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 2. februára 2018, nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal. Trovy právneho zastúpenia

vrátane započítania DPH a režijného paušálu teda boli priznané v celkovej sume 363,79 € (výrok 3 tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. marca 2018